

II

384048

Чернови

Яна Рашева-Мерджанова

1196248

Яна Рашева-Мерджанова

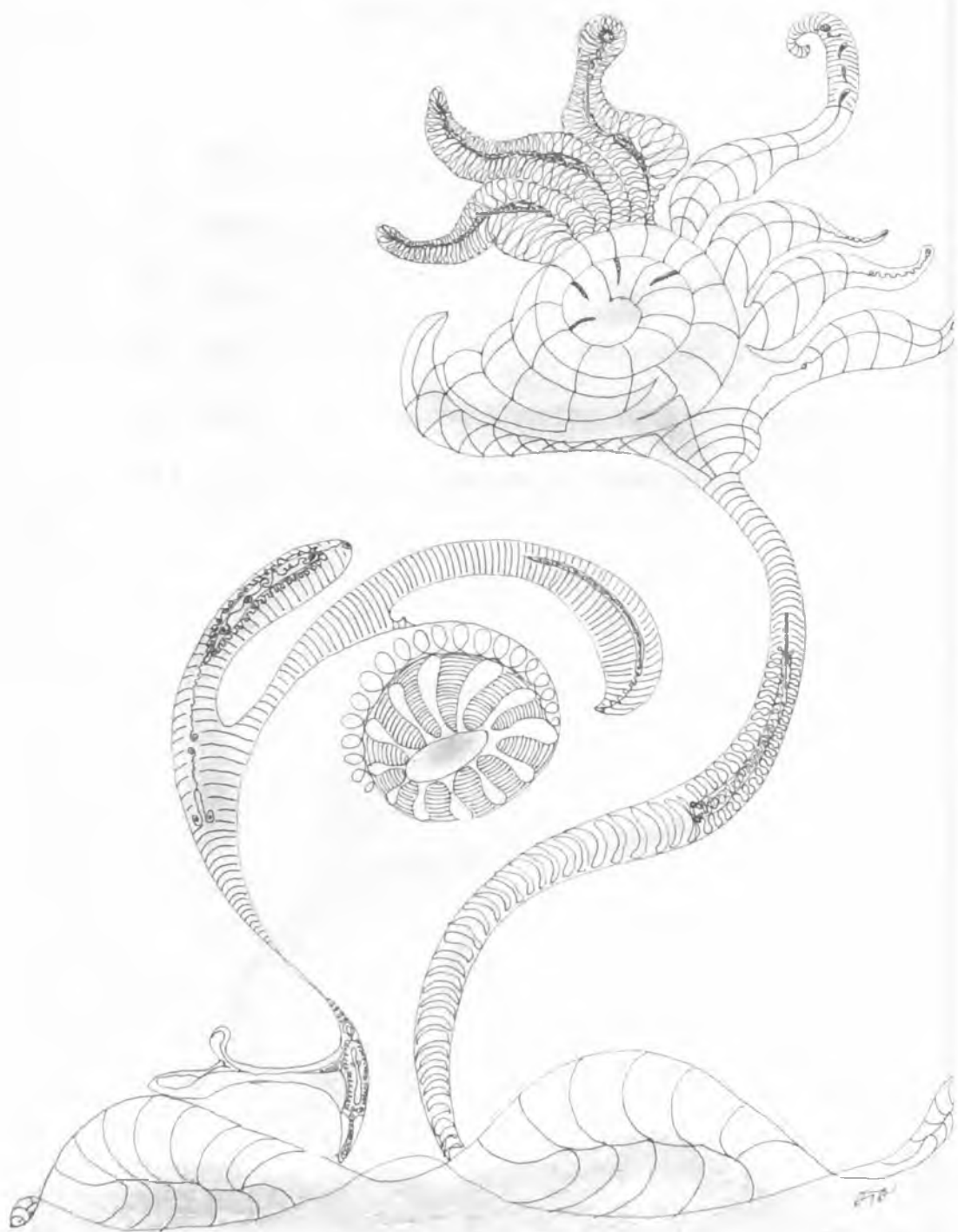
Чернови
не точно

София, 2022

Съдържание

Чернова първа	стр. 7
Чернова втора	стр. 37
Ще е имало сега	стр. 67
Монолог на розата	стр. 95
Четири сериозни стихотворения	стр. 113
Не стихотворения /не-точно/	стр. 119

Чернова първа

Чернова първа

на М.К.

Душата
е разкошна чернова.
Хартията
е само опоскана
и съкратена белова.
Иронията на живота жалък –
да му се изплъзва все на косъм
Сътворението изначално.
И колко се протягам
да му уловя възторга!
И как нехайно
го забулва меланхолия...
Накрай смирен – да съм блажен
и в нега – да будувам
и в копнеж – да тлея
и в изнемога – да се мятам
между
Геената и Вярата.

2 април 2016

Ничком

на М.

Вдишвам ключично
високомерието –
и ме опиянява.
Господи, най-сетне
успях да развия
необратима зависимост
да ме мачкат.
Дори повече – да мерят
камъни по Сина /Ни/,
а аз, никаквицата,
да пеперудя обятията си.
Най-сетне!
Хвала Тебе, Господи,
извървах Те –
извлякох се – и ето ме –
просната ничком и смачкана –
досами прага
на Сарая Ти.

18 декември 2015

Съзерцание

на В.

Обичам.

Още една си
от моите любови.

Едничкия ми
рядък екземпляр –
без време и протяжност,
без никакво събитие,
без съдържимо някакво,
а с клетъчно усещане,
че ей от тази точка
тука на Земята,
разминати сме чак до края,
и дългото пътуване до мястото
е на душата
очистващото
лятно
съзерцание.

3 април 2016

Изначално

на М.

Друг човек – не го знаеш –
и аз не го познавам –
не съм го срещала – не съм го сънувала даже –
още не са го предсказали.

Но вече се издавам –
не се тревожа и не настоявам –
живея някак си от ден до пладне –
следобедите са оная нега,
която в утрото го изкушава,
както е зададено.

Блудници и назореи лъскат храма,
от мъже създаден,
и се изповядват.

Божията Майка гледа и нехае –
та за Нея и Бащата е случаен –
за Нея –

Влюбената във живота
Изначално

12 юни 2016

С/ъ/Аботянка

Не си давам
съботата
С/ъ/Аботянка съм
Какво точно
Правят
Съботяните
Не зная
Лично аз
Прекарвам
Съботата
Както
Всеки
Друг
Ден –
Преживявам
Го
Криво
Ляво
И съм прекарана
Направо
Казано

15 август 2016

Песен на майката

на Р.

Видях те в твоя сватбен ден –
и ти бе с лик заруменен,
и радост бе край теб навред –
любов пред теб бе целий свет.

Не рокля, гости и жених –
лъча на твоя поглед скъп,
бе туй едничко на света,
което майчина душа
обля във чиста красота.

То може би не бе, освен
руменец от момински свен,
но бе небето в твоя сватбен ден –
и то с лик Ралин и румен.

И радост бе край теб навред –
любов за вас е целий свет –
небесна щерка и жених небесен –
благословени длани и честити стъпки.

8 март 2016

Гора

на Всички единици

Глутницата излочи росата –
произведох сълза.
Тихо в съня си умря главатаря –
посърна сърна.
Огромни са разстоянията
между единака и нежността.
Сърнена е гората и щом го прибра,
лотос на кея ми кацна – от час съм вода...
Пурпурно сладко нектарно коварно ухание
от пъпа на щедростта –
като глутница те прихванах
точно пред пропастта –
на кръстопътя в гората.
Аз, на сърцето ти участта –
една малка
невинна сърна.

29 май 2016

Обратна събота

на напаките

В събота –
харесва ми да правя всичко
наопаки.

Харесва ми да те срещам
по обратния път – да гледам
как се катериш на подскоци
и възлизаш към мен –
и си обгърнал земята като хамалин –
не, не че съм височина –
тъкмо наопаки –
изба съм на минус нива,
на която имаш
/само ти/ ключа
за прохладните тайни,
обратни
на деня.

11 юни 2016

Работа

Създаваш ми работа.
Нахълта в олтара
/на думите/.
Прелетя като вятър.
Разбърка листата.
Като сянка преряза
мълчанието.
И заради теб
сега опитвам
отначало –
Поезията
и Слънцестоянието.

21 юни 2016

Остатъци

Добре дошъл във моята колиба.
Ето малко зеле и коприва.
За цвят и вишнева магия.
Сложи ги връз месалите на баба,
запретни ръкавите,
чупи комата.
За звездите хич не ми разправяй –
две-три ги кандърдисай
и мушни в юргана.
Жарта им щом изтлее,
проводи ги с всички армагани,
а мен – прикоткай ме –
да преживеем и останалото.

9 юли 2016

Предстоящ

Нищо няма да се случи –
Сега!
Защото ти няма да понечиш,
а аз няма за кога.
Минават ветрове
и в някакво друго време
ръжта цъфти и е полегнала
и някой проповядва с устни само
Съновидения-Спасения.
Но и Тогава, и Сега –
Ти си Пред-стоящото –
а аз –
сегашната му Неизбежност

11 юни 2016

Дрялика

Да те очаквам – означава,
че съм те изгубила.
Да те търся – означава,
че съм те разлюбила.
Да мечтая –
значи и не те познавам.
И да имам някаква вяра –
все пак толкова я проповядват!
Е, предостатъчно за милостта
да движи музата сърцето,
където Господ
е задрямал.

17 юни 2016

Повторно

Ще ме занесеш ли до океана –
лека съм –
ще ме заведеш ли до върха –
имам нови цървулки –
ще пресечеш ли пустинята –
с огънче и молитва –
ще прескочиш ли пропастта –
с мен на гръб –
ще легнеш ли върху ми –
като срастване –
ще литнеш ли –
и без мен –
за да имам –
повторното ти явяване ?

18 юли 2016

Готово

Още си малък –
и на години, и всякак.
Но ще пораснеш –
а аз не остарявам –
когато се закуча
да чакам.
Ще минеш мечтаните
битки и крушения,
ще кацнеш до мен –
без душа и тяло –
само етер –
и преди да изохка окото –
ще те глътна –
и готово.

19 юли 2016

Джунгла

на В.

Един мъж –
в джунглата от хора
разминаваме се в месеца
веднъж –
но онова изтръпване
на мозъка
ме връхлита мигновено
безпощадно нежно –
като гладен тигър –
и съм вече рис...

14 февруари 2015

Хаос

Чайките си сплитат
перата до мен.
Аз си чистя косите
върху скалите.
Поделихме троха по троха
баницата на мама.
Морето къпе делфините си
насред Земята.
Планети се въртят
из Галактиките.
А Вселената мързелува блажено
в лагуната
на Бащиния Хаос.

6 септември 2015

Жерав

на Алпиниста

Просто дете съм –
Сополиво –
В нозете на Небето атлазено –
Свито –
Още ембрионът ми се развива –
Още избира къде да се пръкна –
Още умува Съдбата безцелно –
Тази ми само харесва –
Отвеса отчаян –
Между орела -
и младия жерав.

20 юли 2016

Терасата

Терасата е телескоп
към слънцето, звездите и хората –
в капризния обектив
влизат само нарочени –
те са нейни владетели,
на които доброволно се подчинява
и свети в ръцете им като лично пристанище –
точна до милиметър,
вярна като прокоба –
разпятие и карфица –
за своя хербарий.

20 юли 2016

Цигара

Женя щерка – като баща ми.
След полунощ ще запаля цигара –
колкото и да разправят,
че го няма.
Гледа присмехулно и много любовно,
защото в Отвъдното друго няма,
и малко тъжно –
че тази нощ не може
да избяга –
от Рая.

13 юни 2016

Туш!

на Р.

Всички мъже
са в инструментална служба –
не на любимите –
в многогласния хор на Музите.

Едва сега разбирам,
на границите на възрастта,
женския им род и младостта.

Туш! За мъдростта
на баба,
която самодива
ме остави.

18 юни 2016

Молителка

на Е.

Когато тази сутрин съмна
и клепките ти още спяха,
бисер се търкулна
от тънката им стряха.

Зърно по зърно
наниз ще нанижа –
на мойта груба шия –
момина благословия.

18 юни 2016

Махалото

на М.

Изповедник си ми –
и когато ликувам,
и когато жалея.
За изповедта е нужно
малко пространство
и точен секундарник –
на твоята синовна длан
свещеното махало.

18 юни 2016

Куан

Не отвърна –
и ето ме сега –
от стена до стена.
Защото да вървя по земя,
а ти да си луна –
е точно този куан –
слепец и светлина –
на свобода.

9 юли 2016

Водопад

Небето изсипва върху мен
водопади,
аз върху тебе огньове
стоварвам,
по детски се усмихваш
гърбом
и минаваш –
през тях

26 юни 2016

Нека

Нека така да остане –
без уговорки и без сигнали –
ще те намирам
по мириса само
и миглите на тревата –
в твоите следи
заспали.

10 юли 2016

Малина

Малината – колко е родила
амброзия и светлина!
Радвам се как леко
ги изпивам
и после корените мен –
в пръстта.

11 юли 2016

Прах и пепел

на Р.

Не чакам плата.
Възнаградена съм
с кучешка вяност,
с ядовития горък спомен,
със страхливото сладострастие –
нищо няма да подмина,
за да се сбъдне Еклесиаста –
всичко е суета, вятър и пепел –
и сред него –
хумуса на Живота.

20 юли 2016

xxx

И няма думи за това –
Безмълвието на скръбта –
По-тежко от плача

10 юли 2015

Чернова втора

Показно

Срещите с мен пречат ли ти
да се изповядаш?
Правя показно – внимавай:
Ти си мъжът, с когото се любя
на четири крака – от първа
до последна чакра.
Седем е числото на /грехо/падението –
мога да си правя харакири
като две и две е чет'ри
/ако трябва ще е седем/.
77 е стихотворението –
малко грим и много лицемерие.
Но пък 777 – вече сме във Сътворението.
Кой я може тази Кама Сутра,
изключая Киркегор и Прелъстителя –
без да практикувам я владее –
защото съм Любима.
Щрак ключалка – Пълен/Празен Мрака е –
В Началото бе Словото.
И Светлината.
Кама Сутрата им –
Вярата е.

12 август 2016

Малки измислици

Ела по-близо, не се страхувай,
не ще допусна

ума по мен да си изгубиш.

Наистина разбирам всичко.

Знам, че пак и пак долиташ.

И да, обичам да измислям

за острови и за пристигащи.

Ела по-близо, не се страхувай,
не ще допусна

ума по мен да си изгубиш.

Денят ти ще тече като по ноти

и моят ще е в бързея му риба.

Във сънищата само ще бушуваш

подмолите да я заклецят,

макар и двамата да знаем,

че тя не се и крие.

Затуй:

Ела по-близо, не се страхувай,

ума по малката островитянка

и тъй и тъй, ти вече си изгубил,

но какън има ли от таз по-сладка –

прелетно сърце и остров,

който да го чака.

26 юли 2016

Не за морето

Не съм стигнала още близостта,
в която мога да те мълча.
Но ти! Все още можеш да избягаш –
докато говоря.
И не бива да е тази строфа
за морето – не бива.
Не бива да е океановата му мечта.
Не бива да е бисерния плаж,
на който малките ми стъпки
му бодат – не бива.
Не бива да е чайковата вис.
Не бива да е писъка на рибката
чуплив – не бива.
Не бива, защото всеки стих залива,
а вече съм удавена
в копнеж по дъното и пияната.
Не бива – морето! Нека си остане
страж
на ненаписаната строфа –
измълчаното доверие
между
суша
и водата.

13 август 2016

Чернова втора

На пъпа ми те нося –
последно поколение
органичен пиърсинг.
Проникнал си през кожата
и ноздрите,
през вакуума на гълтача,
през всичките отворстия,
които няма да изкажа.
Отвътре си минирал моста
от мен до мен самата.
Възторгват ме експлозиите –
как попиляват и израждат ни
на всяка крачка
сред грохота на обща кръв и хрчки,
и туй, което няма да изкажа,
но си запазих –
да живее
Черновата!

11 август 2016

Най-сладкото

Разбираш вече, че съм влюбена –
по начина, по който гледам
и не гледам,
по другата извивка на клепача,
по по-различната походка,
по разкрача между заспиването
и зората – няма го,
по разхвърляната стая,
по молекулите в гласа ми,
по този кичур на косата,
който те закача.
Не му отвърщай,
прави се още, че не те е еня –
искам те от мириса
до връхчетата на съня ти,
но обожавам да ми предстои и предстои
най-сладкото.

11 август 2016

Защото

на Р. и Д.

- ...А пък ти си нежен
като теменуга някаква
във мокротата.
- А пък ти си нейната русалка.
- А пък ти си локвата последна
за муцунката прегоряла.
- А пък ти царкинята си
в жабуняка ми.
- А пък ти си ми пълнител на писалката...
- Хай да видим кой кого
ще надприкаже,
кой кого ще надиграе,
кой кого надхване и надхитри,
но не за да го изиграе ил'открадне
ами ей така –
защото.

11 август 2016

По-розово

на К.

Не дебна разстояние до хората.
До Господа следя си отстоянието.
Щом чуя да мърмори под носа си –
грабвам първата бърсалка,
че умивам всичките дувари
/против уроки/,
че провесвам калайдисани тигани
/срещу караконджоли/,
че остъргвам и куришките от пода,
изчегъртвам и назъбената кожа.
И с небце,
по-розово от на корали пелената,
ще те целуна и поискам прошка.

24 юли 2016

Край

Не зная колко прегръщаш
и как целуваш –
дали устните ми са пригодени
за ямките,
дали бузките ми са половинки
на твойта Адамова ябълка.
Ако си пасват като ляво и дясно,
гробниците ще зейнат
и ще нахлуят армии –
скарабей, бедуини и дракони –
бели и черни атове –
от всичките ни прераждания.
С две думи и най-накрая –
край на хитрата Самсара.

25 юли 2016

Ханибал-ка

Може би нямаш нищо общо
със себе си, както ти те разказвам.

Може би нямаш нищо общо
с приятеля, за когото мечтая.

Може би нямаш нищо общо
с живота, който ме чака.

Но сатъра на илюзията
изкормва като с кунделче душата
и можеш да вкусиш
най-пикантната гозба.

Ще я помниш и когато твоята е преяла.

На това му се вика
„звезда кулинарна“.

25 юли 2016

Сватбени приказки

на Р.

Имам такава очна линия,
че и крокодилска сълза
няма да се измуши.
Ако викам „Горчиво!“,
то е заради традицията!
Ако гласът ми откаже,
ако се запънат нозете,
сърцето ми ще изхвъркне
като бънджи на сцената,
ще води хорото и ще се киска,
розовите мехури ще са истинска роза
и никой не ще забележи,
че освен сватбената,
тече и друга,
по-друга приказка.

25 юли 2016

Вълшебна целувка

Можеш ли така да целуваш –
хем да е любовно,
хем нехайно,
хем да е омайно нежно,
хем достатъчно служебно,
хем да е изцяло,
хем да има разстояние,
та ако искам –
да въздъхна и си тръгна,
но ако не искам –
ей така да си замръзна,
а теб на мира да оставя –
като кристал сред лава –
своя студ да разтопяваш.

25 юли 2016

Праскови
на Майстора и Прасковаря

Колко са хубави тези праскови –
не са от „Майстора“
нито от Прасковаря –
понеже са от теб.
Не бяха – и станаха –
хубави –
понеже са от теб.
Нахраниха ме –
понеже са от теб.
О-хубавиха ме –
понеже са от теб.
И ги по-вър-нах –
в шепите ти –
пак
да ги отгледаш
и дадеш.

12 август 2016

Дълю дълю

Вече разговаряме
„точно както трябва“.

Ти си кристал –
аз съм мъглата
и когато избързвам,
ти ме прихващаш,
когато ме няма,
от дъх ме създаваш.

Знаеш езика ми с простите кодове –
бели полета и разминаване –
после най-дългото дълго мълчание –
на разговора
нирваната.

26 юли 2016

До насита

Дори не ми и трябваш
наяве –
важно е да те въобразявам.
По-лесно се живее,
когато мога да те видя
как препускаш,
как пръскаш искри,
потта ти как на гривни се оттича
/о-о, искам ги на мойта китка/
и прави малки тънки вади,
в които мога да надничам,
които мога да подуша,
които мога да изпия
и като хиена с мърша
да нахраня глутницата хищна –
ама до насита.

26 юли 2016

Смях да блика

Когато съм твоя,
съм само твоя
и нищо не е по-важно.
Искам да ме носиш на ръце,
да ме подхвърляш,
аз да те дърпам надолу тежка,
а ти да ме изваждаш.
Да танцуваш на пируети по леглото,
да ми душиш роклята,
аз да те бутам зад оградата,
а ти да намираш входа.
Смях да блика от гласа ти,
изнемогата да те опиянява
и когато кажем „Свърши се“ –
да започне всичко
отначало.

28 юли 2016

Метафори-те

Отдавам се
както капка на урагана –
удавяне и появяване.
Не съм живяла този потоп.
Да се намирам там, където ме няма,
от мен нищо да не е останало,
душата да е тялото,
утробата да е аура,
е на смрачаване –
Той и Тя и Морето
с размитите граници –
нито са скрити, нито показани.
Ноевият ковчег на думите
е само метафора –
не оцеляване.
Но ръцете му
са Арарат-а,
когато очакват.

10 август 2016

Изселване

Кой може да нареди
на сърцето постоянството,
ритмичната норма,
бледите отпечатащи в междуребрието?
О-о, взимам си систулите
и аритмията,
изпотяването в хипофизата,
гейзера от фонтанелата,
когато разрушавам и създавам свят,
в който се изселвам –
без жал,
само със избрания и окончателно –
няколко сърдечни пукота,
но между съскането на систулите
траят колкото си /ги/ искам.

11 август 2016

Делтапланери

Правиш така,
че да се разтварям и събирам
на крила –
дробовете контрактират,
мускулатурата работи
като на олимпиада.
Не, не в корема, в матката,
в утробата и т. н. е оргазма –
каква огромна грешка!
Ей тук, в най-малкото предсърдие,
отдето литват делтапланерите,
блуждаят, реят и намират се
и кацат – в ято подредени,
бухнали,
върз листа ми.

11 август 2016

„Кой кою”

на Е.

Ти си ми сърф-вълна
този сезон –
ниска и висока и овална –
остра и прозрачна и корална.
Не ме придърпвай
без да съм готова,
изчакай да остържа старата си кожа,
да гмурна с тюркоазено-атлазни устни,
да впият плът в безлътната ти пяна –
влачи към дъното и давай,
да видим кой кого тогава –
скала,
вълна
или прегръдка между двама.

26 юли 2016

Епохи

Каквото и да имам да ти казвам,
няма повече да ти го казвам.
Да се правя, че държа загадъчното,
а ти да се умилкваш като коте.
Да вярвам, че съм ти стопанка
и не заради храненето,
че досадата не идва поради отдаването.
Ах, тез възвишени наивитети.
Ах, тез вълшебства на илюзиите –
епохите на Ренесанса
в инак скучната и тъжна,
че и страшничка история
на Хомосапиенса.

11 август 2016

„Immortality“

Не съм имала
друга такава муза –
да ми дава да я удушавам,
примката ѝ с питанки да стягам,
хриповете с костния си мозък да гадая.
Толкова „immortality“ –
недокосната да си я пазя,
но умирането да е вярно.
За първи път да видя някой
от стих-ването
стих да прави.

26 юли 2016

„Ин Лакмеш“

*Ти си другото ми аз,
Аз съм другото ти ти на двама толтеки*

Той се поти и разлива
Той го живее – смръзва го и прибира
Майката ги умира
Когато минат упорството
и из-никнат очите,
ще си кажат простичко –
ИН ЛАКМЕШ

2 август 2016

Упоритост

Няма да спра
И той не спира
Ако някой ме попита
Къде отиваш?
Ще го посоча:
При него,
от когото
си
отивам
от години

14 август 2016

Тунел във времето

Тесен тунел – като клопка,
не можеш обърна посоката.
 Видях те,
 поисках,
 блудствах,
 обичах –
 и приключи –
времето преди да е започнало –
 никой не усети –
но имам те във друго измерение –
 без часовник.

25 юли 2016

Мишле

Може пък да си ми пратен
вместо татко.

Може пък да имаш
някаква дяволска мисия,
която катериците я знаят.
Може пък да си захвърлен
без смисъл в Битието –
и аз да ти го дам –
като на котарак –
мишлето.

27 юли 2016

Прекрасна

Нямам сили –
за косата,
за терапии,
балсами,
за премяна.
Влача се –
трепереща,
смърдяща,
грозна
и ужасна
и прекрасна

28 юли 2016

Майната ми

на К.

Сърцето ми ще се пръсне.

Майната му!

Да се пръсне!

Безбройните му светове

ще те обичат по-добре,

от ако беше цяло.

25 юли 2016

Златно сечение

Трябва да правиш
нещо смело, но просто
или просто, но смело.
Златното сечение не е за всеки.
Инак дет'се вика
простотия,
че и газария,
дал Бог всекиму.

14 август 2016

*Џе е и мало
сега*

Пак ще го направя

Ей така се мажа – ноктите, месата, четката ми бяга,
цапа и петата

Татко вика Не така бе Анка Майка знае ли че си
взела лака ѝ

Тича до чешмата Шепне във врата ѝ Лене, Ането е
нещо

Сторило по грешка Майка идва като Дива Колко
пъти съм ти казвала

Туй е само за пораснали Чак до лакътя ще ти
трежа

Непослушието с ножицата Ако пак припариш А че то
къде

Е роклята ми Кой ми е отрязал розата Цялата съм
Само страх и кожа – цели 30 килограма Ако ме
отръскат

Дробчето ще си покажа

Страх и кожа Страх във кожа Страх без кожа

ПАК ЩЕ ГО НАПРАВЯ

Колко хубаво е мама да се кара Татко да ме пази Да
си приказват

Все

За мене

Двамата

ПАК ЩЕ СЕ РОДЯ –

при мама

16 август 2016

Примати

Когато кажеш –
четвъртък, петък, събота, неделя,
понеделник, вторник, сряда –
Щом не става, по-тогава, след нататък...
След всички дни и седмици почтени,
след месеците и летата на забежки,
след векове несметни
все някаква си дупчица
за нас ще се намери
пробойна някаква във времената
в която със остатъчните кварки
да построим империя невидима и всякаква
добра като моруна от реката
/дядо ми разправяше/
Ако тогава вече аз и не говоря
а пък ти си обладан от мъжки своеволия
то други ще я ползват за убежище
когато полюсите си съвпаднат и изчезнат
и ще си казват в безтегловност
Браво Евалла Приматите!
Тогава ще е нашето
На сантиметър само е
от календарите
сътс гравитация

16 август 2016

По-просто е

Как пиша? Как стихо-плетствам?
Не е като наплитане на куки
По-просто е
Написваш го и слушаш – но непрестанно
Първоначално ритъмът се ражда,
после и заглавието – ако не спреш веднага,
става страшното –
натъкваш се на трупи започваш да ги мяташ
оставаши и без думи
махаш и заглавието
Освен едно усещане мъгляво,
една увереност неясна, че в теб
преминало е нещо и вече е избягало...
Ще чакаш – замръзваш точно
в тази точка – в тази поза препариран –
ловец и плячка едновременно – с ребрата
дишаш – другото е нищо...
Могат да изминат две и три години
или десетина /без значение е времето/ –
ако случайно се завърне и познае,
ако склони – да ти подсказе думите
Не ме закачай – едва след туй
се научавам отново
на говора
на хората

17 август 2016

На ръба /кадър/

Първи дубъл
От ъгъла на моя малък свят
самосъздаден
в който съм се самозаклучила
съзерцавам големия свят – създадения –
кристални драми –
от безопасно разстояние.
Не помня откога се родих но имам ново
занятие –
отглеждам думи като капризни мигли
Обожавам да ги сресвам и подслушвам
Втори дубъл
За малко да забравя – нужен е
и мъж – изправен – с присвити зеници да ме
ухажва както гледа
необята – празен поглед –
с мене в кадър
Трети дубъл
Портал за всякъде е този
свят самосъздаден –
небесно отстояние и мъж голям
и малък на ръба
на пропастта си – в моя
кадър
Четвърти дубъл
Не е за зрители
Скачаме

20 август 2016

Докато се учим

Как се казвам ли
Зная родината, мама и децата
Моето име още го няма
Затова все искам нещо
Ако ми казваш НЕ от време
на време няма да се сърдя Но пък ако
ми угаждаш ще се вържа
/на панделка/ и ще ти пея от сутрин
до залез песните на безименните
русалки ще танцувам както
само-дивите го правят –
без да стъпват и докосват –
само ги усещаш непознати
ще ти разказвам детинството –
огнище гърненце и гърголене
неизживяни
И с ДА и с НЕ да се отмяташ
двама ще сме
докато си учим
имената

28 август 2016

Самоед

Съм по-бърза остра весела от ножчето
Съм гилотината – през когото
мине и който мине през
нея помни
светлината и да не иска – и да иска
не забравя края
Ползи: за науката подкрепа
на трансперсоналния уклон за историята
раздел extraordinary
набъбва за философията каквото
горе такова долу за религията
мечтано единосъщие
инквизиция-нирвана за математиката
още вероятности и множества
мъгляви за изкуството вариации
на класика за персонажите – е тука
ползи слава Богу няма че и да
се папка трябва – „съм“
Хайде всички отначало –
на острието хляба
СЪМ
си
е
сме
сте
са
с две думи СЪМ САМОЕД

6 септември 2016

Мирише на теменуш

Изгрява нощното небе
Пониква като теменуга в залеза
Индигова му е косата
Подрежда тичинките –
звезда подир звезда
и всяка е на място
Споглеждат се Шушукат Дърпат си поличките
И после пълната луна
разсича ги и само нея виждаш
Индиговото ме венозно втича
Мирише ли ти теменужено небето
То значи живо е
От моя пламнал нощен изток
До запада
На твоята измръзнала
Галактика

16 август 2016

Другояче

Какво ли е носталгията по тъгата?
То сигурно в началото е /без да плачеш/
да се издразниш, че от известно време
все си радостен, а после да ти липсва
някакво усещане, някакво дълбаене
проклето във вътрешните органи
и после да нагрубиш мнозина –
лошо е
Оставете ме увит в тъгата –
през нея всичко ми изглежда
адски радостно и глуповато /аз също/
и лесно лесно лесно
се сънува
другояче –
изцеден
до капка

17 август 2016

Н' айдушко

Можеш да ме напъдиш
да тръгна сама на път –
не заради друго –
просто да видя как няма
да помръдна – усмихната съм –
ти подскачаш п'айдутски окол' ми
защото ще сме допотопна гледка –
спряло времето в едно момиче
и препускащи вселени
Тихо, няма да се случи
Моята безпътица е пристан
за 'айдути
колкото е нужно –
ден до пладне –
да му се не види и пайдутското

19 август 2016

Мирише ми на вълк

Въздухът на свободата е тръпчив
Мирише ми на вълк – искам през
гърдите му да дишам – да лоча
от корема му – да го разпоря
жив – там където пише
„забранено“, да изсмуча всичката
му кръв и мозъка му да напълня
с мене – да се метна на сърцето му
и да препуска без да знае милите
и безобразните бъртвежи –
да пристигнем някъде или да
замръкнем – свободата да поискам
да изгния в лапите на някой
Мирише ми на вълк –
моят си пристига
Въздухът ми е тръпчив

19 август 2016

Влюбените

Трябва да спра
Това е като дълъг спринт /зная че е nonsens/
Или като кратко раждане /още по-голям/
Или като наули с преяждане /това е вече
невъзможно/
Но от що се прави любовта
Забвение и безразсъдство
Ако не стигат – голяма работа
Та влюбените нямат нужди
Нямат измерения
Няма ги...
Нали затуй
Си
Ги
Разказваме...

18 август 2016

Теменужено

Да закрием този сезон
Отивам за теменуги – имам
непромокаемо яке и дъждобран
теменужени
От изобилието /не моето/ ще изпращам
раковини октоподи блянове
все в същата гама
Ако привършат горките /намалеят наполовина/
ще опоскам и слепоочията
и оранжерията мозъчна ще затрия
/притрябвал ми е тоз развъдник.../
ще изскубя и сърцето /коренищата им в него са/
Все ще събера до залез
за едно теменужено ложе
за двама

17 август 2016

Лятно лястовиче

Ако не си намериш друго момиче
за лятото, нека аз да съм
която
те закача и разсмива
ти дърпа юздите
а ти ме риташ – след това никой
не може да те настигне напред
пустинята произвеждаш пръски
и се множат като оазиси
за радост на табуна – а
момичешките слънчеви сълзи
на циганското ми лято
за лястовичето на спомена
ще са храната
докато отсъстваш
а то пораства

23 август 2016

За из път

С какво да си намажа пъпките
С кестен
Боли ме гърлото
Орехов извлек
Изприщен съм
Пак същото и по-старателно
Разпадам се – до три пъти на
големи глътки плюс повръщане
Ах тези весели лекарства
от долапчето на мама
Все едно по цял ден
още
аз на нещо
си играя –
всичко ми минава

21 август 2016

Уют

вали
изглежда мокро дори
калината е бодра сълзите
не са вода най-сухото
са нещо на света текат пукнатината
става по-голяма ръцете
ти са дом от който няма да избягам ръцете
му са дом от който
няма да избягам
от шепите ухае празно
уютно е
когато
падам

18 август 2016

Пироманка

НЕ ТРЯБВА ЛИ...

Не, нека Авраамово да е началото –
Създаден си и дълго ще живееш
по образ и подобие Господнѐ
Нямам време да се разтакавам
и днес и утре и в безкрайност
опожарявам неизгарящите храсти
като пироманка
и пак къпиново ще го целувам
докато сънищата изпълнявам –
и днес и утре и в безкрайност
Господ има много работа –
да ги създава и гадае

18 август 2016

Триъгълник /дзен-куан/

Какво е триъгълникът на любовта?

Опит за отговор:

Не е триъгълник

Или може и да е

Или: Не е триъгълник, но е тетра, пента, хекса,
септа... да му се не види – ента с точка.

Едно е сигурно – не е в триъгълника

трудността

В другото е

Отговорът също

21 август 2016

Плодородие

Узряваш

Да те оставя да при-паднеш
или в кошничката да те грабна?
Защото ако ябълката е натъртена
за какво ли става?

Дори и сред изгнили джибри
намерила съм те и ще изпия чашата
до дъно и на чисто
Кошничката ми ухае плодородие
до теб и аз
при-падам

18 август 2016

Намордник

Ти си моята сянка
на мен си обречен
аз съм твоят огън
да те довърша съм родена
Ще те нашаря –
ти ще ме разхвърляш
Ще ти бауна –
ти ще ме прескочиш
Хукна ли да те догоня
знам –
реалността,
че и сънят са свършени
Намордник ще си сложа –
ще си ухапя молива
и...
да си лягаме

15 август 2016

Дълги косми

Когато обирам
дългите ти косми
останали след теб
след любов
всички полепват
по мен
жал ми е за тях
Колко много
боклук
съм спечелила
само
с едно
голо
сърце

15 август 2016

Възторг

Правиш пътеки по мен
и се търкаляш на капки роса
из тревата – няма да ги
търся няма да ги
сбирам няма да ги
спирам да пропадат вдън
земите между глетчерите
на възторга
докато дишаш
още

26 август 2016

Сатори /просветление/

Друг свят
Друг език
Друг Ад
Друг ПРАГ –
Пак Ад
Пак език
Пак свят –
Друго е
Друго си е да не ти пука
дали е „друго“
или „пак“

21 август 2016

Тодолкова

Не е вярно че те гоня

Още ми харесваш

Още ме харесваш

Още се харесваме

Още

Още

Още

То

О

О

О

Тодолкова голямо е
имането нямането
и нараства някак си
Ти си първото ми
млечно зъбче
и дори да

п

а

д

н

е

ш

ще го скрия
под възглавницата

във косата
никой като не ме гледа
ще си го изваждам
с него ще си фъфля
ще си бутам вътрето навънка
слюнка ще си пръскам...
и не чувам мама като вика
нямам бърза работа
/само да те крия/
Ти си истинска находка
Ти сега си детството ми
Знаеш,
Тука не боли
когато
паднеш

16август 2016

/не/Успение

Изгрев е
Не се успивам
Изгревът
Искри
Изгрява
Цялостно
И аз по изгрев
/Го/
Обичам
По-искрено
По-изгревно
По-цяло
По-
/Го/
Обичам
Като в началото
За мой късмет
/И негов/
Изгрев
Има
Всяка
Заран
/На Земята/

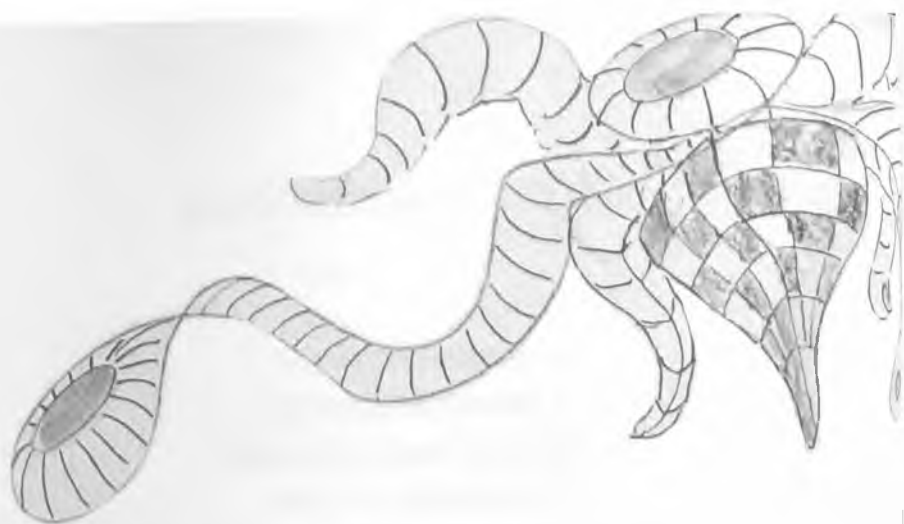
15 август 2016

Ще е имало сега

на К.

Миналото беше
многообещаващо
Полека лека вековете
проявиха течове
Полека леките ремонтни работи
ги заздравиха
По-леко дните
се скъсиха
Но дори и вчера
все още
бъдещето
беше ера
Сега
„Сега“
е друга вечност
и всички времена
омеших
„Ще е имало сега“ –
новата глаголна форма
на която
ти ухая
във дланта.

15 август 2016

*Монологи
на розата*

Устойчивост

Липсвал е преди да го
познавам още – силуета
сивото и прислоняването
доближаването – кръга на
скулата при обикалянето
Искала съм – но не съм
Очаквала – и ето – Съществува
Същество – което – жадна съм
да го о-пивам – в дъха
ми да пулсира – а аз да
мога да не дишам – когато кърмя
корена му – отбие
ли се – напук на
Битието – ще зная вече как да
правя Смисъла от „Не“-то му –
Липсващото
като най-устойчивата форма на
Присъствие

28 април 2017

В Очите на Господа

Вярвам във всичко – в Земята, в
Богородица и в Троица, в
Единия Всевишни, в безкрайното
Божествено семейство в Махабхарата, в
Изгрева на сутрешната гурла, в
Теча от нослето, в
Парализата, в Мечката стръвница,
която я премахва /по-добре от
врачка/, в Дървото, в Октопода, в
Перлите, завряни из скалата, в
Тебе и в Себе си, и в
Себе си, където Жана Дарк живее
като най-щастливата психично
Болна –
няма име тази вяра, но
ако искаш още да си Опростител,
Боже,
приеми ни
Всички

29 април 2017 Карлуково

Намерение/Нацuali

Трябва да събирам писмата
 Ни до теб Не
 са писма Следи
са от идущото Но в какво
могат да бъдат положени тленните
 останки на несъстоялото
 невъзможното случило
се От кое междувреме да
 се издяла
 ковчежето В какво ще
се превърнат Има ли отредена
 геена Знаят ли пътя Кой
 ще ги посрещне Кого да
 попитам отде
идат думите като ги няма в мозъка и
се боят от ухото ти Едно ням
 многоточие
 бълва сътворение Още
е ден първи Само сладко
 намерение И още
 НЕ
 е пожертвано

31 декември 2016

Код

Да създадем някакъв
код – съвсем прозаичен,
обикновен, съвсем
неприличащ на
„Обичам те“ – в галактическо
приближение – ако го
помислиш /не нарочно,
пази Боже/ просто
случайно, от другия му
край ще те прошептя – на същата
честота – 1 светлинна
година е мярката на
любовта – галактически точна
Съдба.

25 септември 2016

Следа

Пътят минава
през теб Не си ме
дебнел Не си ме
избирал Не си ме
видял Просто се
случва – Пътят
да ме пронизва докато
те заобикалям и ме
превръща
в следа

16 ноември 2016

На пътя

Някъде едно
новородено древно стои
на пътя – и пътят
се носи вместо
него – погледах
погледах и зрението
от друго някъде
се върна – дори
и не попитах – всичкото
е дребно
до новороденото

4 ноември 2016

Невиждано

Да усещам че ме усещаш
Най-интимното
преживяно – жертва да чува хрускане
на кости Постилам леговища за любими чиито
Времена минават отдругаде Съшивам перде
за прозорец който няма да се иззида Невиждани
гледки – захарни пръчици
на детството – хрускай или ако искаш
си ги пази

8 март 2017

В трето лице

Той

Може би в слънчевата мъгла ще зачене накрая

Може би времето му се тътри тъдява

Прахосник

Тя

Може би непреодолимо е преодоляла гравитацията

Бягаща по вълни в безвълновото пространство

Глупачка

То / Те

Висящи

Изначалната Пустота – Ясла на Началата

17 ноември 2016

Колкото

Не може един голям
мъж (в смисъл не е
редно) да тъгува по една малка
жена Наполовина човек – другото
не е от нас Но може да не си
признава Ще върви
приближаването в мисълта Тя ще
усеща желанието как
пораства докато чака колкото
трябва – Той да се
смалява

9 март 2017

Отдето иде

Сърцето е първата
хапка която някога от Небето
избила Първата
мъка която някога в Океана
направила прилив Първата
суша която някога Земята
е покосила Първата
кръв с която някой някога някога
е накърмил Отдето иде налудничавата
приказка „прималява ѝ“ когато
я целува

10 март 2017

Нещо

Да ти казвам нещо е нещо като малко
погребение Изравям земянката заравям
утъпквам

/дано си рохкав/ думите Отричам се
Хвърлям ги зад рамото А потта дълбае
дирята сякаш някой
ме эксхумира и то
нарочно

11 март 2017

Онази врата

Усеща когато си тръгва Първо
косъмът се насочва към Онази
врата После сетивото После
потреперва плътта После
ги наема безусловна мисълта После
на завоя обратен се вижда
гнева Не се гневи млади
жеребец давай напред Тя е само
капка в окото за из
сухия път

11 март 2017

Чуваш ли

Когато раздялата наближи Ти
я пусни – нека да седне Ти
пък я прегърни Тихо
я настани – помежду ни
мило я представи – неизбежно е
любовното да се извърви Няма
да се отвърна – в новата му съдба –
да я гледаме в очите – докато
снежната ни любов се топи –
искам да видя колко боли – А ти
да го изтърпиш – После
да ме свестиш – Чуваш ли –
както преди

23 април 2017

Лекарство

все ми се счува
че звъниш –
на телефона
на вратата
от камбанарията
от небесата –
между двойните стъкла
на черепа –
не чувам
как
си
заминаваш –
няма да лекувам
глухотата –
лекарство е

15 август 2016

Вятърът ...

Е тих защото
аз не съм Вълкът е сив защото
аз не съм Дъждът е вил защото
аз не съм Вирът е див защото
аз не съм Снегът е мил защото
аз не съм Брегът е Нил защото
аз не съм И ти си бил защото
аз не съм Но вятърът е
с-тих

11 март 2017

Монологи на розата

Няма няма няма да
престана Искам да го
кажа Може ли на теб
да се обеса – като на
клонче О-о разбира се че няма да те
счупя няма да те издера и няма да усетиш
липса Толкова капризи съм складираа Далеч
по-хранителни от една шепа
бодли

11 март 2017

*4 сериозни
стихотворения*

Къде съм

Къде си?
Не зная къде съм
Вървя като перце
през най-планинските
поляни с най-нацъфтелите
цветя с най-ласкавия
въздух с най-къдравото
слънце с най-бистрата
вода с най-облите
камъни с най-лимфните
рибки с най-удобната
земя с най-бавното и млъкнало
сърце – неудържимо тегне вече тука
да се погребее сред тази прелест
Мириша на себе си

**Един ден се състои от 4 красиви
стихотворения,
Времето е извънка на часовете им. Ето
един седми юли 2017.**

Сериозно стихотворение

Любими мили мъже,
обичам всичко ваше.
Дори и вашите жени –
чрез мене сте им предани.
Дори и вашите деца –
чрез мене ги очаквате.
Дори и вашите любовници –
чрез мене си ги спомняте.
Дори и вашите лъжи –
чрез мене си ги опрощавате.
Дори и вашата страхливост –
чрез мене я преджапвате набързо.
Аз оставам Общата /и Вечната/
Несъществуваща Любима, която не яде,
окъпана в кристалното незримо,
изпито наведнъж от мен и теб,
Едничкия ми.

**Защото Животът е повече от личното ни
благо-получие. Любовта го надмогва и служи
на Живота.**

На езерото

На езерото съм
Няма никой
Ще спя, ще се събудя,
ще се закърпя,
от любовта ще се спася,
ще се окъпя, на босо
Слънцето ще си обуя,
ще се напия с каменна вода,
ще пиша и с всяка
написана буква ще те изтривам
Ако до залез не успея
няма да съм крива – ще те ухапя
както вчера и целувам после
Неизтриваемото

На билото на децата ми

На билото е била
Стигнах преспичката сняг
Бяла и през лятото е
Някой си е чупнал
Аз веднага си отхапвам
Едно малко козле зяпа
и не ме харесва
Иска да ме схруска
Зная, зная, тръгвам си
мило момче
Зная че в тази бяла пряспа
почива и те сънува
от лани –
твоята майчица златна

*Не-стихотворения
/не-точно/*

Единака в мен

на Н.

Такъв – от електричество
настръхнал с електрични косми –
с кървава захапка – зеница на
мозъчно отворстие – над плячката
наднебен – хищно
милостив и милоство
хищен – прораснал
от дървета и с гората
сраснал – о-о-о –
отвътре да миришеш
на земя – в която аз – в която съм
превърната –
леговище бездънно – чакам –
да оближа раните и да поръся
с пръст... безмълвно се
надига – безмълвно се
провира из пущинака
Белочелия –
В мене –
Единака

февруари 2018

Стигмата

Навсякъде си ти – в дъжда,
в сеното, в детето, в мрака
Или – Светът е с-янка
А камъка държи паважа за ръката
и даже след небо-стъргача
ще реставрира до при-падък
като пъдпъдъче малко
и облака, и млечния му път –
като параклис
Или – Светът е Гравитация на вяра
Но къртът сляп, но къртът сляп,
отдолу на паважа, усетих го удавен
в пълнолунието няма,
изпаднал е от сетивата
Или – Светът е Празнота
Стигмата – да я превръщаш
всеки път
в Началото или пък
в Чернова

февруари 2018

Секой

на Р. Бърнс

Идвай, чакам те – отзад мини
По-вкусно е на голо
и на живо Никой
няма да научи – братче
ми е Хиндли, малката девойка –
първа дружка на хорото – а пък
аз съм тая
аз съм тая
която ти постла леглото – на връшника,
отдето лумва
секой
Огин.

5 юли 2017

Проклетия

Едно приключение проклето
на година – това ще ти е ангария
това ще ти е наказание
за всичките секунди гладни
за неначенатите пътища
за тез, които извървял си
Това ще ти е орисията
когато нея няма да я има –
да бродиш между зъбери усойни
с дихания от лед и зной
поройни
и с всяко бодване сърдечно
да заделяш кръвен данък –
да милваш Планината –
сякаш твоята Любима
е скалата

27 юли 2017

В края на лятото

Леко солена Като кръв
Съм – избивам през шоколадовата кожа наведнъж –
Шоколадова кръв Е заглавието на Днес
Мислех 4е имам половин пакет слън4о-глед и гледам
4е си взела –
казва дъщеря ми –
Смеем се – Дълго –
Слънчогледов смях Е заглавието на Живота

Алено непонятно очакване –
утре (или някога) обещано –
Бъдещето няма заглавие –
мами слънчогледов смях
и напива шоколадова жажда –
ИМЕННО (Е) БЕЗПЛЪТНОТО
в края на лятото
когато сезоните се надбягват
през тялото
ми

28 август 2017

Нестихотворение

Харесвам как не ме обичаш и как
ме остарява това – да идваш
мълчаливо всеки път сякаш по
погрешка Да си със нови дрехи които
съвършено безпогрешно
мълчаливо аз събличам Да мълчим
за несъщественото
понеже Другото е забранено Да говорим
облаците закачени на щипките
на часовете Когато и последния
изпръхне да сме изтръпнали
от предстоящото – съвършено
нагла съвършено мокра
съвършено безразлична съвършено
мълчалива съвършено съвършена
Любовта – да ни причаква
Все по-млада
Все по-жива
Не ме!

5 юли 2017

Просия

Да бъда просякиня, е което
в любовта не съм опитвала – търся
най-непристъпния праг високо-мерие – има много,
но най-ная ми трябва –
МРАЧЕН КАТО ВЕЗУВИЙ, СТУДЕН КАТО СЕВЕР
– но ще оставя сърцето си да пълзи и трепери –
да щъпури
из мрака – като бебе в тревата –
когато излезе неговия владетел – с очи
ще попита – може ли, Сине,
да Ти помажа нозете? –
И ТОЙ-ТЯ ще го вдигне, защото
бебето е по-висше...

лято 2017

Персе-Ида

О, Персе! – Ида! –
Полетявам с главата надолу – като
луковица в желанието ще нахлуя –
ще я про-расна
ще я с-цепя – на трошички –
/БОА-баб луковица!/ – малката Му планета –
но Тя ще оцелее – Ти ще я
о-шепиш
о-шипеш
о-шептиш – като роза –
а пък Персеида-та –
метеор да я тръшне! –
изгорялата ти
изгора

14 април 2018

Преображение

Един ден я хванаха други пътища
Върнаха я от друго място Стигна
до една секвоя – сънува под нея
Стана прекроена Влезе
в друга река – стапя се из нея Другото изчезна
Отнесе я нанякъде – камъка я срещна – океана я
съз-даде – рибата я млъкна
И сега стои пред Теб – Безмълвна И
Единосъщностна

6 август 2017

До-потопно

Викам те при мен както ковчега ми
Ноев – Ти си Тя – много
си ми удобен – или – Ти си
Смъртта – побира тъкмо
двама с белязаните отрочета –
ако Потопа свърши, ще населят
Планетата – **ЩЕ ИМАТ РАБОТА И ЗА-ПЛАТА** –
ако не свърши – какво толкова? –
ще замръзнат в трайна безработица –
де тоз късмет
само...

13 декември 2017

Реч/е/но

на М.

Роди се днессссс – с-тихо!-творение –
това е на Реката ръко-делие не-ръко-творно само-
реч/е/но
от миризми и сенки в пещерите пропълзели –
изпълзели неми –
сухата пътека е река изреч/е/на в една сълза
поела неразумно към морето – сам сама

4 август 2018

Табун

на Е.

Топло смугло лятно –
време – старата конюшня – тихо – е – насъщно –
лягам и потъвам 300 инча – грохот на дедите –
в мен копита – слепвам пръст – отлепвам облаци и
пепел – подковата съм и калта –
на младите жребчета

4 август 2018

Пеперуда не точно

не-точно на В.

Пеперудата облита бродираните цветя после кацва
на пръста ми и не помръдва –
така нашиваме – има някаква лъжа която наистина
мирише босилково –
дали защото е боса...
все пак ще надникна какво се крие зад думите –
пеперудата май заспа –
как искам да си тук да ни видиш - цвете с крила –
но ако беше тук
сигурно нямаше да седна до тази река да нашивам
този следобед –
неслучилото се е възможност за пеперуда не точно –
и нещо друго
скрито в изречение босо

4 август 2018

Мънкане

на Р.

Не мънкай Говори ясно Какво го стискаш тоя глас...
тръпки ме побиват беше отдавна
Облаците са седнали в езерото и одумват нощта –
нечленоразделното мънкане на водата
ми напомня за бебе и мама и защо всички деца казват
тази дума най-накрая и само когато е тежко –
просто двойното „м“ залепва устните ми –
неизразимо сладко нечленоразделно мънкане
/колкото и да пораствам/ – само пред мама –
иначе говоря ясно и гладко –
дори когато ме побиват тръпки

5 август 2018

Взаимно облъчение от
упор до настръхване -
скок във водопада.

След 11 стихосбирки от 1996 година насам и Избрано Океани 2014-та, изникнаха тези чернови – наведнъж, закуп, заедно. Неизбрани, Само-поканени, Саморасли. Нахлуха. Радвам им се и им благодаря. Посвещавам на прототипите – прелестните създания, които правят живота в това небивало глаголно време „ще е имало сега“.

Накрай смирен – да съм блажен
и в неџа – да будувам
и в копнеж – да тлея
и в изнемога – да се мятам
между
Геената и Вярата.

Възторгват ме експлозиите –
как попиляват и израждат ни
сред грохота на обща кръв и хрaчки,
и туй, което няма да изкажа,
но си запазих –
да живее черновата!

Яна

Цена: 20 лв.